

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
SZTAB GENERALNY WP - ZARZĄD II

SZTAB GENERALNY WP
ZARZĄD II
Nr PF 8151/018/78
Wpłynęło, dn. -5 Grud -19 1978
Zal. / Ark. 1

POUFNE

Egz. pojedynczy

STAN I PERSPEKTYWY ROZWOJU SIŁ ZBROJNYCH
WIELKIEJ BRYTANII DO 1985 ROKU

R e f e r a t

szefa Służby Informacyjnej Zarządu II Sztabu Generalnego WP
płka Ryszarda IWAŃCIOWA na posiedzeniu Sekcji Informacyjnej
Konferencji Szefów Zarządów Wywiadowczych państw UW w Sofii

W A R S Z A W A

Październik - 1978

393
414

Szanowni Towarzysze!

Proszę pozwolić, że na wstępie serdecznie podziękuję szefowi Służby Informacyjnej Zarządu Wywiadowczego Sztabu Generalnego Bułgarskiej Armii Ludowej Towarzyszowi Pułkownikowi Georgijowi Popowowi za stworzenie klimatu sprzyjającego owocnej pracy naszej Sekcji oraz, że przekażę Wam, Szanowni Towarzysze, szefowie Służb Informacyjnych i towarzyszącym Wam oficerom żołnierskie pozdrowienia od kierownictwa i pracowników Służby Informacyjnej Zarządu II Sztabu Generalnego WP.

x

x

x

Zgodnie z naszym ubiegłorocznym podziałem zadań informacyjnych, przedstawiam do wymiany opracowanie Zarządu II Sztabu Generalnego WP pt. "Stan i perspektywy rozwoju sił zbrojnych Wielkiej Brytanii do 1985 roku", liczące 45 stron tekstu i 17 załączników. W swoim natomiast wystąpieniu postaram się zwięźle nakreślić ważniejsze aspekty brytyjskiej polityki militarnej w najbliższym ośmioleciu w kontekście ogólnych przygotowań wojennych tego państwa.

W ostatniej dekadzie, to jest od 1968 roku, zaszły daleko idące zmiany w polityce militarnej Wielkiej Brytanii, będące nieuniknionym następstwem utraty pozycji wielkiego

394
215

moocarstwa po rozpadzie brytyjskiego systemu kolonialnego po II wojnie światowej. Degradacja politycznej i ekonomicznej pozycji Wielkiej Brytanii pociągnęła za sobą określone skutki militarno-strategiczne w formie częściowej likwidacji globalnego systemu baz wojskowych rozsianych na wszystkich kontynentach. W obawie przed dalszą utratą prestiżu i zdystansowaniem przez Francję i RFN, kosztem ogromnych nakładów finansowych, Wielka Brytania dąży do umocnienia swej pozycji w Pakcie Północnoatlantyckim, przejawiając szczególną aktywność, zwłaszcza na forum Eurogrupy, w dziedzinie intensyfikacji zbrojeń.

Aktualnie posiada ona dobrze zorganizowane, nowocześnie uzbrojone i wyposażone oraz starannie wyszkolone siły zbrojne złożone ze strategicznych sił jądrowych, sił lądowych, powietrznych i morskich oraz sprawnie zorganizowanych i nieźle wyszkolonych rezerw.

Stan liczebny regularnych sił zbrojnych na 1.1.1978 r. wynosił 323 600 żołnierzy, z tego w siłach lądowych 163 100, w siłach powietrznych 85 000 i w siłach morskich 75 500. Ochotnicze rezerwy sił zbrojnych liczą ponad 250 000 ludzi, w tym zorganizowane 75 000 i nie-zorganizowane ponad 175 000. Ponadto do kategorii rezerw zaliczany jest korpus przysposobienia wojskowego /kadeci/ w sile ponad 140 000 osób.

Zgodnie z długoterminowym planem wzmocnienia wojsk walczących NATO na ŚE TDW oraz permanentnym niedoborem personelu w składzie bojowym BAR, spowodowanym głównie służbą rotacyjną pododdziałów w Północnej Irlandii, w połowie sierpnia 1978 r. rząd brytyjski podjął decyzję w sprawie zwiększenia stanu liczebnego sił lądowych o 4 000 żołnierzy, z tego o 2 000 w BAR /w sierpniu br. stan faktyczny sił lądowych wynosił 160 000 żołnierzy; po uwzględnieniu ww 4 000 - wyniesie 164 000 żołnierzy/.

Siły zbrojne wspomaga potężna rzesza pracowników cywilnych, licząca 290 000 ludzi zatrudnionych w sztabach, uczelniach i ośrodkach szkolenia, w instytucjach i administracji, w służbach logistycznych i w przemyśle zbrojeniowym.

Szczególną rolę dowództwo brytyjskie przypisuje ochotniczym rezerwom sił zbrojnych, starając się nadać im optymalny kształt organizacyjno-mobilizacyjny. Dzielą się one na dwie zasadnicze kategorie: rezerwy zorganizowane i niezorganizowane.

Rezerwy zorganizowane składają się z ukompletowanych w 60-70 % lub skadrowanych oddziałów i pododdziałów przewidzianych do wzmocnienia wojsk regularnych. Dowódcami jednostek tych rezerw są zwykle oficerowie zawodowi; niższą kadrę dowódczą tworzą oficerowie i podoficerowie rezerwy. Rezerwiści tej kategorii rezerw są zobowiązani do odbycia w ciągu roku 12 dni garnizonowego szkolenia oraz 15-dniowego szkolenia poligonowego w składzie swych macierzystych związków i oddziałów.

Rezerwy niezorganizowane są przeznaczone do mobilizacyjnego uzupełnienia wojsk regularnych i rezerwy zorganizowanej do pełnych etatów wojennych.

Trzecim rodzajem rezerw jest korpus przysposobienia wojskowego, tzw. "kadeci"; jest to młodzież szkół ponadpodstawowych, która równolegle z pobieraniem nauki w szkołach przechodzi na zasadzie dobrowolności podstawowe przeszkolenie wojskowe. Podczas wakacji zaś bierze udział w 15-dniowych obozach szkoleniowych w jednostkach wojsk regularnych.

Do roku 1985 dowództwo brytyjskich sił zbrojnych nie przewiduje istotniejszych zmian w stanie liczebnym i składzie bojowym sił zbrojnych. W 1979 roku zamierza ono zakończyć gruntowną reorganizację sił lądowych, eksponując bardziej niż dotychczas elementy ofensywne /zwiększenie liczby związków pancernych/ oraz nasycenie wojsk nowoczesnymi systemami broni.

Pozwólcie, Szanowni Towarzysze, że obecnie zwięźle scharakteryzuję stan i perspektywy rozwoju do 1985 roku strategicznych środków napadu jądrowego oraz poszczególnych rodzajów sił zbrojnych.

Strategiczne środki napadu jądrowego

Z dniem 1.9.1969 roku dowództwo brytyjskie podjęło decyzję przeznaczenia samolotów bombowych typu "V" do zadań taktycznych z zachowaniem możliwości przenoszenia przez nie strategicznej broni jądrowej do 1980 roku. A zatem rolę głównego środka przenoszenia strategicznej broni jądrowej przejęły cztery atomowe okręty podwodne z rakietami balistycznymi /OPARB/ uzbrojone w 64 pociski "Polaris" A-3 wyposażone w trzyładunkowe głowice, każda o mocy 3 x 200 kt /ogółem flota OPARB dysponuje 192 ładunkami o mocy 38,4 MT/.

Od kilku lat rząd brytyjski stoi przed dylematem modernizacji swych strategicznych sił jądrowych. Według niektórych danych, ostatecznym terminem wycofania ze służby operacyjnej systemu OPARB z pociskami "Polaris" może być 1993 rok. Najpóźniej więc do 1980 roku kierownictwo polityczno-wojskowe Wielkiej Brytanii będzie zmuszone do dokonania wyboru nowego systemu broni strategicznej spośród dwóch alternatywnych wariantów. Będzie nim albo:

- eskadra złożona z co najmniej pięciu OPARB wyposażonych w 16 rakiet uzbrojonych w wieloładunkowe głowice kierowane /MIRV/ lub

- flotylla składająca się z 17 atomowych okrętów podwodnych; każdy z nich byłby wyposażony w 24 pociski manewrowe typu "Cruise" z głowicami o mocy 200 kt.

Siły lądowe

Pod względem operacyjnym dzielą się one na: siły lądowe terytorium Wielkiej Brytanii, Brytyjską Armię Renu wraz ze stałym kontyngentem w Berlinie Zachodnim oraz oddziały stacjonujące na terytoriach zamorskich. Jeśli idzie o strukturę składu osobowego, 70 % stanowią oficerowie, chorążowie i podoficerowie, a tylko 30 % szeregowcy.

Dowództwu sił lądowych terytorium Wielkiej Brytanii podlegają związki taktyczne /6, 7 i 8 grupa piechoty/ stacjonujące w metropolii a poprzez dowództwa rejonów wojskowych - również pozostałe oddziały i pododdziały wojsk regularnych i rezerw zorganizowanych.

Brytyjska Armia Renu /BAR/ jest drugą co do liczebności formacją sił lądowych. Podlega jej 1 KA oraz armijne jednostki zabezpieczenia i obsługi. W składzie 1 KA znajdują się cztery dywizje pancerne /1, 2, 3 i 4 DPanc/, korpuśna grupa piechoty /5 GP/, dywizja artylerii oraz korpuśne oddziały zabezpieczenia i obsługi. W wypadku mobilizacji przewidywane jest zwiększenie składu osobowego BAR z obecnych 57 000 do 120 000 żołnierzy. 1 brytyjski KA, obok 1 KA Bundeswehry, jest najsilniejszym ogniwem Północnej Grupy Armii NATO. Dowódca Brytyjskiej Armii Renu pełni zarazem funkcję głównodowodzącego Północnej Grupy Armii, podczas gdy sztab BAR stanowi trzon sztabu PGA.

W składzie wojsk stacjonujących w brytyjskich bazach zamorskich są: grupa piechoty w Hongkongu /GP Gurkha/ oraz pojedyncze oddziały rozmieszczone w różnych krajach Wspólnoty Narodów w łącznej sile 10 wzmocnionych batalionów piechoty.

Brytyjskie siły lądowe znajdują się obecnie w zaawansowanym stadium reorganizacji, której zakończenie przewidywane jest w 1979 r.

Struktura organizacyjna związków taktycznych brytyjskich sił lądowych różni się od analogicznych formacji innych państw NATO wyeliminowaniem sztabów brygad. W celu jednak uniknięcia konieczności dowodzenia przez sztab dywizji walką wszystkich oddziałów, w nowo sformowanych dywizjach zostały utworzone załączki dwóch sztabów zgrupowań taktycznych. Mają być one formowane doraźnie, a ich skład bojowy każdorazowo ustalany przez dowódcę dywizji.

Trzon nowej dywizji stanowią: rozpoznawczy pułk pancerny, dwa pułki czołgów, trzy bataliony zmechanizowane, dwa pułki artylerii, pułk śmigłowców i pułk saperów.

Głównym systemem przenoszenia broni jądrowej artylerii korpusnej jest 12 wyrzutni rakiet operacyjno-taktycznych "Lance". Innymi środkami przenoszenia broni jądrowej są dywizyjne pułki 155 i 203,2 mm haubic.

Podstawową siłę manewrowo-uderzeniową korpusu stanowi około 740 nowoczesnych czołgów oraz ponad 3 100 transporterów opancerzonych i wozów bojowych. Wsparcie ogniowe związków i oddziałów korpusu zabezpiecza 600 dział i moździerzy różnych kalibrów. Mocną stroną brytyjskich związków taktycznych stanowią środki przeciwpancerne, których BAR posiada łącznie 450, nie licząc przeciwpancernej broni piechoty. Z ogólnej liczby 136 śmigłowców będących w uzbrojeniu BAR, 66 śmigłowców "Lynx" ma być w przyszłości wyposażonych w pociski przeciwpancerne TOW; pozostałe - to śmigłowce wielozadaniowe "Gazelle".

Do końca bieżącego dziesięciolecia wojska regularne i rezerwy otrzymają około 40 nowych wzorów uzbrojenia i sprzętu

bojowego, a dalsze 40 w latach 1981-1985. Na szczególną uwagę zasługują następujące programy zbrojeniowe:

- modernizacja czołgu "Chieftain", który ma pozostać w uzbrojeniu wojsk do końca lat osiemdziesiątych;
- prace nad nowym wozem bojowym piechoty;
- wprowadzanie do uzbrojenia jednostek artylerii 155 mm haubic ciągnionych i samobieżnych;
- prace konstrukcyjne nad nowymi systemami obserwacji pola walki instalowanymi na aparatach bezpilotowych;
- modernizacja zestawów przeciwlotniczych "Rapier" oraz przeciwpancernych "Swingfire" i "Milan";
- wyposażanie związków i oddziałów sił lądowych w nowe śmigłowce typu "Gazelle" i "Lynx".

Tak więc brytyjskie siły lądowe znajdują się na etapie kompleksowego przeobrażania w nowoczesną technikę bojową, która znacznie podwyższy ruchliwość i siłę ognia związków i oddziałów. Towarzyszy temu intensywnie prowadzone szkolenie taktyczne i operacyjne w warunkach zbliżonych do rzeczywistego pola walki; stanowi ono o wysokiej wartości i gotowości bojowej brytyjskich sił lądowych.

Siły powietrzne

Siły powietrzne są zorganizowane w trzy samodzielne dowództwa: lotnictwa uderzeniowego, sił powietrznych w RFN i wsparcia lotniczego.

W skład dowództwa lotnictwa uderzeniowego wchodzi wszystkie jednostki bojowe bazujące na terytorium metropolii oraz stacjonujące na terytoriach zamorskich z wyjątkiem RFN. Podlegają mu

cztery grupy lotnicze /1 grupa lotnictwa bombowego; 11 grupa lotnictwa myśliwskiego; 18 grupa lotnictwa obrony wybrzeża i 38 grupa lotnictwa taktycznego i transportowego/. Ponadto dowództwu podlegają pododdziały lotnicze stacjonujące na Cyprze, Malcie, w Hongkongu i Belize /Brytyjski Honduras/. Ogółem dowództwo to liczy około 50 eskadr lotnictwa bojowego, szkolno-bojowego i pomocniczego mających w uzbrojeniu blisko 540 samolotów, w tym 96 nbj. Jak wiadomo, brytyjskie lotnictwo uderzeniowe zostało w 1975 roku podporządkowane pod względem operacyjnym naczelnemu dowództwu połączonych sił zbrojnych NATO.

W składzie brytyjskich sił powietrznych w RFN znajduje się ogółem 13 eskadr samolotów bojowych i pomocniczych liczących 168 samolotów i śmigłowców, w tym 72 nbj. Ponad 70 % samolotów dysponuje już ukryciami o żelbetowej konstrukcji, chroniącymi sprzęt i personel przed podmuchem i odłamkami bomb i rakiet. Oslonę przeciwlotniczą zgrupowania zapewnia eskadra przeciwlotniczych pocisków rakietowych "Bloodhound" oraz cztery baterie pocisków "Rapier".

Lotnictwo brytyjskie w RFN stanowi trzon 2 PTSP, wnosząc do składu bojowego tego związku 25 % stanu samolotów bojowych i 38 % nbj.

Dowództwo wsparcia lotniczego powstało w czerwcu 1977 roku z fuzji dwóch dotychczasowych dowództw: szkolenia i wsparcia lotniczego. Jest ono odpowiedzialne za całokształt funkcji szkoleniowo-remontowo-zaopatrzeniowych.

W arsenale brytyjskich sił powietrznych znajduje się różnorodny sprzęt bojowy, uzbrojenie i wyposażenie. Obok samolotów nowych, jak np.: "Jaguar", "Hawk" i ewentualnie "Phantom", występują przestarzałe, o dwudziesto- i więcej letnim okresie

401
422

eksploatacji. Są to samoloty bombowe "Vulcan" i "Buccaneer", myśliwskie "Lightning" oraz rozpoznawcze "Canberra".

Najwyższy poziom gotowości bojowej osiągnęły jednostki brytyjskich sił powietrznych w RFN mające ogółem 144 samoloty bojowe, w tym 72 nbj. W okresie pokojowym biorą one udział w codziennym dyżurowaniu bojowym, w gotowości do startu od 5 do 15 minut.

Z uwagi na niższy poziom wyszkolenia pilotów oraz stopień ukompletowania bojowego eskadr, lotnictwo uderzeniowe na terenie metropolii nie dorównuje pod względem gotowości bojowej brytyjskiemu lotnictwu w RFN.

W latach osiemdziesiątych do uzbrojenia lotnictwa brytyjskiego mają wejść szeroko nowe samoloty bojowe o zmiennej geometrii skrzydeł "Tornado" w wersjach: bombowej, myśliwskiej i rozpoznawczej. Ogółem dowództwo brytyjskie zamówiło 385 tych samolotów. Proces przebrojenia lotnictwa brytyjskiego w samoloty "Tornado" ma objąć w I etapie /do 1985 roku/ sześć eskadr samolotów bombowych "Vulcan", cztery eskadry samolotów bombowych "Buccaneer", dwie eskadry samolotów myśliwskich OP "Lightning" i jedną eskadrę taktycznych samolotów rozpoznawczych "Jaguar". Przebrojenie ma się rozpocząć w 1979 roku od wyposażenia 617 eskadry samolotów "Vulcan" w samoloty "Tornado".

Obrona powietrzna

Brytyjska strefa OP dzieli się na trzy rejony: północny, środkowy i południowy. Pod względem operacyjnym za obronę powietrzną wysp brytyjskich odpowiedzialny jest dowódca lotnictwa uderzeniowego, natomiast dowodzenie siłami i środkami OP leży w gestii dowódcy 11 grupy lotnictwa myśliwskiego.

W skład systemu obrony powietrznej metropolii wchodzi następujące siły i środki:

- siedem eskadr lotnictwa myśliwskiego w składzie 11 GLM /pięć elm "Phantom" oraz dwie elm "Lightning"/;
- jedna eskadra samolotów "Shackleton" przeznaczona do rozpoznania elektronicznego przestrzeni powietrznej i wczesnego ostrzegania;
- eskadra przeciwlotniczych pocisków raketowych "Bloodhound" oraz bateria pocisków przeciwlotniczych "Rapier";
- wojskowe posterunki nadzoru radiolokacyjnego przestrzeni powietrznej i wczesnego ostrzegania.

Ponadto system rozpoznania przestrzeni powietrznej jest wspomagany przez amerykańską stację pracującą w systemie BMEWS^x.

W składzie brytyjskich sił powietrznych w RFN znajdują się dwie eskadry myśliwskie wyposażone w samoloty "Phantom" oraz eskadra pocisków przeciwlotniczych "Bloodhound". Wchodzi one w skład systemu obrony powietrznej NATO na ŚE TDW.

Przekazany do służby w 1974 roku system dowodzenia siłami i środkami OP "Linesman" stanowi kompleks środków radiolokacyjnych i elektroniczno-obliczeniowych rozmieszczonych na posterunkach i w centrach OP. Umożliwia on rozwiązywanie zadań w zakresie zbierania i opracowywania danych o sytuacji powietrznej, celach oraz przydziale środków do zniszczenia celów.

Podstawowymi środkami ogniowymi systemu obrony powietrznej są samoloty myśliwskie OP "Phantom" i "Lightning" oraz rakiety przeciwlotnicze ziemia-powietrze "Bloodhound".

^xBallistic Missiles Early Warning System - system wczesnego ostrzegania przed pociskami balistycznymi.

Ostateczny kształt modelu systemu OP do 1985 roku nie został jeszcze w pełni opracowany; do ważniejszych programów rozwojowych w tym zakresie należą:

- automatyczna transmisja danych o sytuacji powietrznej pomiędzy systemem NADGE i OP wysp brytyjskich /ma być przekazana do służby w końcu br./;
- całkowita modernizacja w latach 1980-1983 sprzętu radiolokacyjnego trzech głównych posterunków radiolokacyjnych;
- wprowadzenie do uzbrojenia na przełomie lat 1981/1982 w miejsce przestarzałych samolotów "Shackleton" 11 samolotów rozpoznania radioelektronicznego i wczesnego ostrzegania "Nimrod";
- przebrojenie w pierwszej połowie lat osiemdziesiątych dwóch eskadr samolotów myśliwskich "Lightning" na "Tornado".

Siły morskie Wielkiej Brytanii

Mimo częściowej utraty prestiżu, po wycofaniu się Wielkiej Brytanii z rejonu na wschód od Suez, flota brytyjska pozostała drugą co do wielkości i wartości bojowej w NATO po flocie amerykańskiej.

W strukturze organizacyjnej sił morskich znajdują się dowództwa: sił metropolii, floty, okrętów podwodnych, lotnictwa morskiego i piechoty morskiej.

Dowództwu sił metropolii podlegają cztery sztaby okręgów morskich /Plymouth, Portsmouth, Chatham i Szkocja wraz z Północną Irlandią/, jednostki brzegowe, ośrodki szkolno-mobilizacyjne oraz wszystkie jednostki pomocnicze w okręgach morskich.

Dowództwu floty podlegają zespoły taktyczne okrętów nawodnych, w tym zespół lotniskowcowo-desantowy w składzie: lotniskowiec uderzeniowy "Ark Royal", lotniskowiec ZOP "Hermes" oraz okręt desantowy dok "Fearless", dwie flotylle okrętów nawodnych /11 niszczycieli rakietowych i 42 fregaty/ oraz cztery dywizjony trałowców /22 jednostki/.

Dowództwu okrętów podwodnych podlega eskadra rakietowych atomowych okrętów podwodnych /cztery okręty/, dwie eskadry atomowych okrętów podwodnych ZOP /10 okrętów/ oraz zespół okrętów podwodnych o napędzie klasycznym /17 okrętów/.

Dowództwu piechoty morskiej podlega 3 brygada piechoty morskiej w składzie trzech batalionów wraz z oddziałami wsparcia i zabezpieczenia logistycznego, a ponadto 45 samodzielny bpm przygotowany do działań w warunkach arktycznych.

Wielka Brytania wydziela do dyspozycji NATO większość swych sił uderzeniowych. Znaczna część jednostek będących w linii jest w stanie przystąpić do natychmiastowego prowadzenia działań.

Do roku 1985 nie przewiduje się większych zmian w strukturze organizacyjnej sił morskich; istotniejsze zmiany mają się ograniczyć głównie do wymiany lub modernizacji sprzętu i uzbrojenia. W najbliższych latach mają być kontynuowane intensywne prace przy budowie i wyposażaniu krążowników rakietowych typu "Invincible"; pierwszy ma wejść do linii w 1980, drugi - 1983, a trzeci w końcu lat osiemdziesiątych. Okręty te wyposażone w samoloty "Sea Harrier" i śmigłowce "Sea King" mają być przystosowane do prowadzenia morskich operacji desantowych.

Nadal ma być rozbudowywana flota atomowych okrętów podwodnych ZOP, wyposażona w amerykańskie pociski rakietowe "Harpoon".

401
426

Równocześnie z realizacją tych programów, baczna uwaga ma być zwrócona na budowę niszczycieli rakietowych typu 42 oraz fregat typu 21 i 22 wyposażonych w zestawy uzbrojenia do zwalczania celów nawodnych i powietrznych.

Szanowni Towarzysze!

Z uwagi na ramy czasowe zmuszony byłem przedstawić w maksymalnym skrócie stan obecny i perspektywy rozwojowe sił zbrojnych Wielkiej Brytanii do 1985 roku.

Proszę więc pozwolić, że dokonam obecnie krótkiego podsumowania:

- częściowa rezygnacja z globalizmu w polityce militarnej i ukierunkowanie zainteresowań strategiczno-wojskowych na Europę, dążenie do pozostania w ścisłej czołówce państw NATO, wysokie tempo zbrojeń, stały wzrost wkładu do połączonych sił zbrojnych paktu, jak również wysiłki na rzecz objęcia przewodnictwa w Eurogrupie, to podstawowe cechy brytyjskiego kursu polityczno-militarnego w dobie współczesnej;

- gruntowna restrukturyzacja sztabów, związków i oddziałów sił lądowych, systematyczne wyposażanie wojsk w nowoczesną technikę bojową oraz zintensyfikowanie procesu szkolenia bojowego i operacyjnego wojsk, to autentyczne przesłanki dalszego wzrostu mocy ogniowej i wartości bojowej związków i oddziałów;

- kierunki rozwoju sił powietrznych i obrony powietrznej oraz dynamiczna modernizacja techniki lotniczej, sprzyjają stałemu podwyższaniu gotowości bojowej tych rodzajów sił zbrojnych i ich zdolności do działań konwencjonalnych i jądrowych;

406
424

- jakościowa rozbudowa sił nawodnych i podwodnych, konsekwentna realizacja programów modernizacyjnych oraz postępy w dziedzinie automatyzacji dowodzenia stawiają flotę brytyjską na czele sił morskich europejskich państw NATO.

Szanowni Towarzysze, dokonana próba oceny stanu i perspektyw rozwojowych sił zbrojnych Wielkiej Brytanii powstała w procesie ciągłych przeobrażeń, a zwłaszcza gruntownej reorganizacji wojsk lądowych i dynamicznego rozwoju jakościowego techniki bojowej sił zbrojnych. Wymaga ona dalszych badań i systematycznych analiz w miarę zachodzących zmian i zarysowywania się nowych koncepcji rozwojowych.

Problemy stanu i perspektyw rozwojowych sił zbrojnych Wielkiej Brytanii do 1985 roku zostały szerzej ujęte i zilustrowane schematami i zestawieniami w materiałach przygotowanych do wymiany.

Dziękuję Towarzyszom za uwagę

428

1 egz na 15 ark.
zmniejszono do 25 k. ps.
Bzł

DODATKOWO	
ODBITO	
Egz. 1	na 15 ark.
Nr ks. pow. Pf 1225/78	
Dnia 16.08.1978 r.	
podpis wykonawcy	

Wydrukowano w 1 egz.
Wyk. F.Z. płk
Druk H.O. dn. 16.8.78 r.
Nr Z/P 202/Pf-63/78
Nr ks. masz Pf 209/W